

ΠΟΙΕΣ ΕΚΚΛΟΓΕΣ;

ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΧΕΙ

ΠΟΛΕΜΟ

Τι και αν οι κάλπες έβγαλαν πρόωρα νικητή. Όσοι και όσες έχουν ακόμα τα μυαλά στα κεφάλια τους και όχι στο διάστημα, όσοι και όσες έχουν τη συνείδηση ότι δεν έχουν κανένα κοινό συμφέρον με τα αφεντικά τους, το ξέρουν: ο κοινός σχεδιασμός του συλλογικού κόμματος των αφεντικών, η κοινή ατζέντα του κράτους, στοχεύει πρώτα και κύρια εμάς - υλικά, διανοητικά, συναισθηματικά.

Αρκεί να θυμηθεί κανείς, τι σημαίνει για όλους αυτούς «το καλό μας»: καραντίνα, πιστοποιητικά και μπάτσους. Αρκεί να σκεφτεί κανείς, τι σημαίνει για όλους αυτούς εργασία: σκατά λεφτά, σκατοδουλειές - και μπάτσους.

ΟΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΝΞΕΙΣ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΖΟΥΝ. ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΝΙΑΙΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ.

Τα διακυβεύματα του «πολιτικού σκηνικού» είναι λες και γίνονται εκλογές σε κάποια άλλη εποχή, σε κάποιο άλλο μέρος του πλανήτη. Λες και όλες αυτές οι «εφιαλτικές προβλέψεις» για το μέλλον μας, που έκοβαν ασταμάτητα βόλτες στα μήντια πριν λίγο καιρό, πήγαν κουβά. Λες και ο «δύσκολος χειμώνας» πέρασε ξυστά και τώρα πάμε για άλλα: για ένα κερδοφόρο - για τα αφεντικά του τουρισμού - καλοκαίρι. Ακόμα και τα «ελληνοτουρκικά» είναι λες και σφύριξαν ημίχρονο.

Και κάπως έτσι το προεκλογικό μενού περιέχει μπόλικες δόσεις από «ανάπτυξη», «σταθερότητα» και άλλα τέτοια ωραία.

Όσο και αν μας πιάνει αλλεργία με τις παραπάνω έννοιες, τα πράγματα δεν έχουν καθόλου έτσι: ενώ τα κομματόσκυλα γαβγίζουν μεταξύ τους, τα επιτελεία και οι καραβανάδες ετοιμάζουν τις επόμενες κινήσεις στο πεδίο του εντεινόμενου παγκοσμίου πολέμου. Για την ακρίβεια, στο πολύ σημαντικό πεδίο του παγκοσμίου πολέμου που γειτονεύει με αυτή τη χώρα που μας έλαχε να ζούμε: καταρχάς, το ουκρανικό. Και, κατ'επέκτασιν, τους διακρατικούς τσαμπουκάδες στη μαύρη θάλασσα, το αιγαίο, την ανατολική μεσόγειο και όχι μόνο.

Το ελληνικό κράτος δεν είναι ό,τι κάσει. Έχει έναν σταθερό γεωπολιτικό σχεδιασμό τα τελευταία χρόνια, που γίνεται όλο και πιο φιλοπόλεμος όσο οι διακρατικές διενέξεις στην ευρύτερη περιοχή μυρίζουν

περισσότερο μπαρούτι. Που άρχισε να (ξανα)αγριεύει πολύ εμφανώς επί κυβέρνησης σύριζα-ανέλ και τις αντι-τουρκικές τριμερείς Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ. Τις κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και την από τότε αποφασισμένη στρατιωτική «βάση-κλειδί» της Αλεξανδρούπολης. Και ενώ η «πρώτη φορά αριστερά» ή, για κάποια άλλα γούστα, «αριστερή παρένθεση», παρέδωσε τα σκίπτρα, δεν φάνηκε κάποια αλλαγή ρότας. Το αντίθετο: η κατεύθυνση ήταν η όλο και πιο έντονη πολεμική ρητορική και πρακτική. Οι βλακειές περί ΑΟΖ Καστελόριζου (μπορεί να δει κανείς στον χάρτη για τι κουτσουλιά πρόκειται), οι ακόμα μεγαλύτερες βλακειές για χωρικά ύδατα δώδεκα ναυτικών μιλίων και η προσπάθεια ορισμού ΑΟΖ μέσω συγκεκριμένων διακρατικών συμφωνιών, σκόπευαν

Εικόνα 1: Εδώ ο χάρτης που βλέπει κάθε πατριώτης και παραμιλάει. Στην κουτσουλιά Καστελόριζο λοιπόν, είχαν επενδυθεί πολλά. Τελευταία δεν τον πολυ-κυκλοφορούν αυτόν τον χάρτη. Η ελληνική εξωτερική πολιτική έχει μάθει να προσαρμόζεται με βάση τον συσχετισμό δυνάμεων στην περιοχή: πότε βρυχάται - ακόμα κι αν μοιάζει περισσότερο με ποντίκι - και πότε κλαίγεται για το «διεθνές δίκαιο».

antifacommunity.gr | antifa@lab@yahoo.gr

Το **antifa lab** είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβριο του '08, από συντρόφισσες και συντρόφους της οργανωμένης αυτονομίας. Έκτοτε βρίσκεται τον χώρο του στον δρόμο- κολλώντας αφίσες, μοιράζοντας κείμενα, γράφοντας και σβήνοντας συνθήματα στο κέντρο και τις γειτονιές της Αθήνας. Δεν έχει καμία σχέση με κανέναν κρατικό ή μνηιακό θεσμικό φορέα -και ούτε θα αποκτήσει στο μέλλον. Προσπαθεί να βρει τις λέξεις, να δομήσει τις σχέσεις και να εφεύρει τις μεθόδους που θα συμβάλλουν στην οργάνωση ενός πολυεθνικού προλεταριακού αναχώματος ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό -είτε αυτός κουβαλάει πάνω του σβάστικες, είτε όχι. Το antifa lab συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων **antifa community**.

να κάνουν, τουλάχιστον στα χαρτιά, το αιγαίο κλειστή ελληνική λίμνη. Και να τινάξουν οποιαδήποτε υπόνοια «σχέσης καλής γειτονίας» με την Τουρκία στον αέρα.

Όταν έσκασε η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία, όλοι αυτοί φάνταζαν έκπληκτοι. Παρά το γεγονός ότι η ουκρανική επικράτεια βρισκόταν σε πόλεμο από το 2014 με το πραξικόπημα των εκεί νεοναζί. Ένα πραξικόπημα σαφέστατα υποκινούμενο και στηριγμένο από τις ΗΠΑ και τους φίλους της στην περιοχή· με σκοπό την όλο και μεγαλύτερη πίεση στα ευρωπαϊκά σύνορα της Ρωσίας.

Που κολλάνε όλα αυτά; Αν ξανακοιτάξει κανείς το χάρτη, πέρα από το να καταλάβει ότι το Καστελόριζο είναι μία κουτσουλιά δίπλα στην Τουρκία, θα δει ότι όλη αυτή η φάση εκεί πάνω, ψηλά, στα βόρεια, δεν είναι δα και τόσο μακριά από δω πέρα. Θα δει ότι η μαύρη θάλασσα έχει μόνο μία έξοδο, που καταλήγει στο αιγαίο. Θα δει, τελικά, ότι όλα αυτά τα ακαταλαβίστικα περί ΑΟΖ και χωρικών υδάτων, περί ναυτικών βάσεων στην Αλεξανδρούπολη και αλλού, κάπου κολλάνε στην όλη ιστορία. Και, μάλιστα, κολλάνε πολύ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. ΜΕ ΓΝΩΜΟΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΟΧΟΥΣ.

Δεν θα μπορούσε να γίνει πιο σαφές: ο πρωθυπουργός αυτής της χώρας (προσωρινά άνεργος βέβαια) δήλωσε σε ξένα μίντια ότι «έχουμε πόλεμο με τη Ρωσία». Το ίδιο είχε δηλώσει σε ελληνικά μίντια και άλλο ένα μέλος του σογιού του. Όσο και αν θα θέλαμε να ισχύει, δεν πρόκειται περί κάποιας μανίας της συγκεκριμένης οικογένειας: είναι η - χωρίς κάποια «αντιπολιτευόμενη» κόντρα - συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο. Που είναι παγκόσμιος. Και εντείνεται επικίνδυνα.

Κάπως έτσι είναι που το ελληνικό κράτος έστειλε από την πρώτη στιγμή στρατιωτικό εξοπλισμό στον ουκρανικό στρατό - και συνεχίζει να το κάνει. Κάπως έτσι είναι που θεωρείται κάτι όχι-και-τόσο-σημαντικό η επιμελητική υποστήριξη στον αμερικάνικο στρατό: μέσω της όλο και πιο κομβικής βάσης της Αλεξανδρούπολης, της Σούδας, του Στεφανοβίκειου και των σχεδίων για επέκτασή τους, μέσω της εναέριας «συλλογής πληροφοριών» από τα εμπόλεμα πεδία, μέσω των στρατοπέδων εκπαίδευσης μισθοφόρων. Αλλά και με πολλούς ακόμα τρόπους. Και, για άμεσο αντάλλαγμα, ένας μόνιμα παρκαρισμένος νατοϊκός στρατός φυλάει τα σύνορα και λειτουργεί, εντέλει, ως ελληνικός στρατός απέναντι στην Τουρκία.

Εικόνα 2: Αλεξανδρούπολη, κάποια στιγμή τον Ιούνιο του '22. Ένα στιγμιότυπο από την «παρακάμψη» των στενών του Βοσπόρου για μεταφορά στρατιωτικού εξοπλισμού. Αν αυτό δεν είναι συμμετοχή στον πόλεμο, τότε τι είναι;

Mitsotakis declares 'We are at war with Russia', Turkey 'no longer part of Western Alliance'

Εικόνα 3: Πήγε να μας ξεφύγει, αφού τα ελληνικά μίντια το φιλοξαντάκωσαν. Για του λόγου το αληθές λοιπόν, μεταφράζουμε: «Ο Μητσοτάκης δηλώνει "βρισκόμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία", η Τουρκία "δεν αποτελεί πλέον κομμάτι της δυτικής συμμαχίας"». Πάντα μπροστάρης ο πρωθυπουργός μας, κουβαλάει όλη τη «δυτική συμμαχία» στις πλάτες του. Για να πείσει ότι ο «πόλεμος με τη Ρωσία» είναι, στο κάτω κάτω, και πόλεμος με την Τουρκία. Τέτοιον αρχιστράτηγο θέλουμε! Να πάει μπροστά μπροστά μαζί με όσους θέλουν να πεθάνουν για την πατρίδα. Και να το κάνουν γρήγορα - εμείς λέμε να θαυμάζουμε την ανδρεία τους από μακριά.

Κάπως έτσι, παρά την έως πρόσφατα διαφανόμενη ανακωχή, ο ελληνικός милитарισμός λυσσάει και μόνο με την σκέψη «αστάθειας» στο τουρκικό κράτος. Είχε φανεί από τα «δημοκρατικά ανταντακλαστικά» του «ελληνικού λαού» σε σχέση με την πιθανότητα πραξικοπηματικής ανατροπής του «σουλτάνου» το 2016 - και της ανοιχτής παροχής ασυλίας στους πραξικοπηματίες τούρκους καραβανάδες. Φάνηκε και με τις χρονικά ταυτόχρονες εκλογές στην Τουρκία: όσο και να ήθελαν να πείσουν ότι αγωνιούσαν να «φύγει επιτέλους ο δυνάστης Ερντογάν» για να βγει κάποιος «πιο φιλοδυτικός», στην πραγματικότητα έδιναν έμφαση στην πόλωση και στην πιθανότητα «ακυβερνησίας» του τουρκικού κράτους. Θα το ξαναπούμε: ο απώτερος στόχος του ελληνικού κράτους, είναι η συνεχής αποσταθεροποίηση του τούρκικου. Σίγουρα όχι διαπνεόμενο από φιλοδημοκρατικά αισθήματα και νοιάξιμο για τον τούρκικο λαό. Αλλά εξαιτίας της πάγιας στρατηγικής του ελληνικού ιμπεριαλισμού - ακόμα και αν, σε αυτή τη φάση, δείχνει να μην του βγαίνει και πολύ.

Το ελληνικό κράτος δεν είναι εξαρτημένο λοιπόν. Κάνει τα σχέδια που αντιστοιχούν στα ιστορικά σχέδιά του με γνώμονα την ανατίμηση του οικοπέδου του. Η οποια ανατίμηση του οικοπέδου του σημαίνει ανατίμηση των αφεντικών του - και σε καμία περίπτωση των ζώων μας. Και αυτά τα σχέδια, ιστορικά, βρίσκονται πλάι στο πιο φιλοπόλεμο μπλοκ συμμαχιών παγκοσμίως. Και δεν παράγονται από τους εκάστοτε κυβερνώντες, αλλά από τα συμφέροντα του νο. 1 εθνικού κεφαλαίου: δηλαδή των εφοπλιστών. Αλλά και άλλων κομβικών εγχώριων αφεντικών. Έτσι εξηγούνται απ'τη μία οι εμπόλεμες δηλώσεις και πράξεις· έτσι εξηγούνται και απ'την ανάποδη τα όποια «μπλόκα» βάζει η Ελλάδα στην ΕΕ για νέες κυρώσεις στην Ρωσία, όσο εμπλέκονται σε αυτές τα συμφέροντα ελληνικών εταιρειών. Να, λοιπόν, που το «εθνικό συμφέρον» έχει συνέχεια. Και δε μας συμφέρει καθόλου.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΒΑΖΕΙ ΗΔΗ ΚΑΡΒΟΥΝΟ ΣΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΗΣ.

Πολεμική οικονομία είναι ένα σύνολο από κρατικά οργανωμένες παρεμβάσεις στην οικονομία, που δεν θυμίζουν σε τίποτα το καπιταλιστικό

κλισέ του «υγιούς ανταγωνισμού» και των «νόμων της αγοράς», αλλά περισσότερο μοιάζουν με τη δεκαετία του 1930 - πλέον με δόσεις από black mirror: τα καπιταλιστικά κράτη επιβάλλουν δασμούς και εθνικοποιούν περαιτέρω την οικονομία, η κατανάλωση περιορίζεται, το ύψος του μισθού ορίζεται με αποκλειστική μέριμνα των κρατικών ειδικών, τα χρήματα συγκεντρώνονται στις τράπεζες και τα κρατικά ταμεία ώστε να μοιραστούν στους «κρίσιμους κλάδους» (π.χ. εταιρείες τροφίμων) και πάει λέγοντας. Και, βέβαια, οποιαδήποτε έκφραση της πολεμικής οικονομίας έχει στόχο να οργανώσει εκ νέου την πάρτη μας: το πως θα δουλεύουμε, το τι θα κάνουμε μετά τη δουλειά, το που θα μαζευόμαστε και το τι θα λέμε.

Όλα αυτά, όμως, έχουν πραγματωθεί μέχρι πρότινος με όχι και τόσο προφανείς όρους.

Η καραντίνα ήταν η δόση απάντηση στην «υγειονομική κρίση». Αλλά είχε, στην πραγματικότητα, κλειστά μαγαζιά, επιδοτήσεις συγκεκριμένων αφεντικών, αντικατάσταση του μισθού από επιδόματα που αντιστοιχούν σε συγκεκριμένες ανάγκες, κρατικό και τραπεζικό έλεγχο των συναλλαγών, απαγόρευση κυκλοφορίας, πολεμικά ανακοινωθέντα, πειθαρχία, «κοινωνική ευθύνη» και μπάτσους. Μετά είχε υποχρεωτικό εμβολιασμό και έλεγχο κυκλοφορίας μέσω σκαναρισμάτων πιστοποιητικών - pass.

Η αμέσως επόμενη φάση είχε τη συνέχιση των pass. Και διάφορων άλλων «επιδομάτων», που, ενώ παριστάνουν ότι επιστρέφουν ένα κομμάτι του κλεμμένου μισθού μας, πάνε απευθείας στις τσέπες των αφεντικών μας. Μέχρι και μέσω ΟΑΕΔ κατάφεραν να μοιράζουν το μισθό μας στα αφεντικά, με τις «ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης». Αλλά είχε και γέμισμα των ταμείων του κράτους μέσω του «πληθωρισμού» και της «ακρίβειας». Που διοχετεύεται ακόμα σε «στρατηγικής σημασίας κλάδους», σε μπάτσους, σε «πράσινη ανάπτυξη», σε στρατιωτικό εξοπλισμό.

Αυτό το τελευταίο όμως, φαίνεται να μην σταματάει εκεί: δε φτάνει που αυτό εδώ το κράτος δαπανάει ένα απ'τα μεγαλύτερα ποσοστά ΑΕΠ σε στρατιωτικό εξοπλισμό. Τελευταία μας λένε όλοι μαζί ότι είναι επείγουσα η αναβάθμιση της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας». Δηλαδή, πέρα από το να χρηματοδοτούν οι μισθοί μας όλο και περισσότερα όπλα, αυτά να είναι και made in greece. «Γιατί, άλλωστε, να αγοράζουμε ξένα όπλα;» αναρωτιούνται οι αριστερο-δεξιοί πατριώτες. Κάτι σαν τις καμπάνιες «καταναλώνουμε ελληνικά προϊόντα» ένα πράγμα.

Όλα αυτά έρχονται πλάι στις εξαγγελίες ότι η ΕΕ «βάζει στο κόκκινο» τις μηχανές παραγωγής πυρομαχικών, με σκοπό την ενίσχυση του ουκρανικού στρατού. Και, βέβαια, αυτό εδώ το κράτος δεν θα ήθελε να είναι στην απ'έξω σε μία τόσο σοβαρή (και γεμάτη αίμα) μπίζνα. Το ελληνικό κράτος δεν έμεινε ποτέ στην απ'έξω.

ΚΑΙ ΚΑΠΟΥ ΕΔΩ ΜΠΑΙΝΕΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ. ΚΑΠΟΥ ΕΔΩ ΜΠΑΙΝΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ.

Η όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στον εντεινόμενο παγκόσμιο πόλεμο, σημαίνει ένα σωρό πράγματα για την εδώ πολυεθνική εργατική τάξη - πολύ προτού πάει για κρέας σε οβίδες.

Σημαίνει έναν συνδυασμό ελέγχου, πειθάρχησης, βίας και φτύνιας. Σημαίνει τα αφεντικά να προσπαθούν να βγάλουν και απ'τη μύγα ξύγκι εις βάρος μας. Σημαίνει ο μισθός μας να πάει σε αγορά όπλων, μπάτσους και «στρατηγικής σημασίας» εγχώριους καπιταλιστικούς κλάδους. Σημαίνει ότι αυτά τα όπλα, αυτοί οι μπάτσοι, αυτά τα εγχώρια αφεντικά, στρέφονται πρώτα και κύρια εναντίον μας. Σημαίνει ότι τα πιο υποτιμημένα κομμάτια της τάξης μας, θα σπρώχνονται όλο και περισσότερο κάτω από τον έλεγχο της μαφίας και της αστυνομίας: ότι όταν δεν νίγονται στο αιγαίο και δεν τρώνε σφαίρες στον Έβρο, όταν δεν μαντρώνονται

4

Παναγιωτόπουλος: Ευκαιρία η γεωπολιτική συγκυρία για την ελληνική αμυντική βιομηχανία

20.12 - 09 Νοε 2023 | Πολιτική

Η γεωπολιτική συγκυρία αποτελεί την - ίσως έναν προηγούμενο - ιστορική ευκαιρία για την εγχώρια αμυντική βιομηχανία τόνισε, μιλώντας σήμερα (9/5), στο πλαίσιο της έκθεσης Άμυνας και Ασφαλείας DEFESA 2023, ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Νίκος Παναγιωτόπουλος.

5

Ανδρουλάκης: Ανάπτυξη της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας με συμπαραγωγές

20.12 - 15 Φεβ 2022 | Πολιτική

6

news 24 7

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙΡΟΣ VIDEOS

ΕΚΛΟΓΕΣ

Τσίπρας στο debate: Να ενισχυθεί η εγχώρια αμυντική βιομηχανία

Εικόνες 4-6: Όλο το πολιτικό προσωπικό αυτής της χώρας «δεν παίζει» στα εθνικά θέματα. Εδώ, λένε, δεν χωράνε ανεύθυνες στάσεις. Άντε επιτέλους να φιάξουμε και κανένα ταγκ, να στέλνουμε και καμιά ελληνική σφαίρα στην Ουκρανία που όλο τους τελειώνουν, να ανοίξει και καμιά θέση εργασίας, να γίνουμε, τελοσπάντων, πολιτισμένο κράτος! Τί, όχι;

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ.

Η μαζική κρατική δολοφονία στην Πύλο ήρθε να θυμίσει με τον πιο φρικαλέο τρόπο τις συνέπειες που έχει πάνω στις ζωές του πολυεθνικού προλεταριάτου ο παγκόσμιος πόλεμος. Η στρατιωτικοποίηση των ελληνικών χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων αποτελεί μια βιομηχανία εξόντωσης που τις τρεις τελευταίες δεκαετίες έχει δολοφονήσει χιλιάδες μετανάστες και μετανάστριες. Και όσοι ξεφεύγουν, τους περιμένουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ενδοχώρας.

Είναι σαφές ότι ο ελληνικός милитарισμός, οι στρατιωτικοί και παραστρατιωτικοί στον Έβρο και οι λιμενόμπατσοι στις θάλασσες, επιτελούν μια δολοφονική πρακτική που αποτελεί μια πρώτη «υποδοχή» των μεταναστών εργατών στο ευρωπαϊκό έδαφος. Όμως, είναι εξίσου σαφές ότι πάνω στις ζωές των μεταναστών και την κινδυνολογία γύρω από αυτούς (βλέπε τον «υβριδικό πόλεμο» στον Έβρο) το ελληνικό κράτος χτίζει την στρατηγική του στον παγκόσμιο πόλεμο. Με αυτήν την αφορμή συγκεντρώνει κάθε είδους στρατιωτικό μηχανισμό (ελληνικό, ευρωπαϊκό, νατοϊκό) στα σύνορα με την Τουρκία και δημιουργεί καθεστώτα έκτακτης ανάγκης στο εσωτερικό. Αυτό επιβάλλει το εθνικό συμφέρον. Αυτά περιλαμβάνει η «σωστή πλευρά της ιστορίας».

Το μόνο που έχει να υποσχεθεί ο πόλεμος, είναι το σφαγείο. Και, προς το παρόν, αυτό είναι δίπλα μας μέσω των μεταναστών και των μεταναστριών.

Για το ελληνικό κράτος οι μετανάστες αποτελούν φτηνή εργασία για τα αφεντικά του και αναλώσιμο αντικείμενο εκμετάλλευσης για την εξωτερική του πολιτική.

Για μας, οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι συνάδελφοι στη δουλειά, συμμαθήτριες στο σχολείο, γείτονες στις πολυκατοικίες μας. Ζούμε μαζί, δουλεύουμε μαζί.

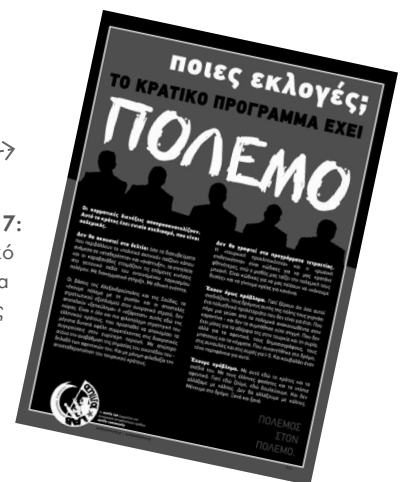
Μετανάστες εργάτες αδέρφια μας.

σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, θα δουλεύουν καταναγκαστικά όπου κρίνει το κράτος ότι «χρειάζονται εργατικά χέρια». Σημαίνει φασισμό - ακόμα και αν αυτός δεν κουβαλάει πάνω του σβάστικες.

Έχουν όμως ένα πρόβλημα, που καλά θα κάνουμε να μην το υποτιμούμε: τη διάχυτη απειθαρχία του πολυεθνικού προλεταριάτου. Μίας γενιάς που μεγάλωσε συμμετέχοντας στο δεκέμβρη του '08 ή, τουλάχιστον, νιώθοντας παιδί του. Που καταλάβαινε, λίγο μετά, ότι δεν της τρώει η Μέρκελ το μισθό, αλλά τα ελληνικά αφεντικά - με τη φάτσα και με το όνομα. Που δεν έγινε σκατόψυχη και ρατσιστική όταν όλα τα κανάλια της έλεγαν πόσο κουλ είναι κάτι παρακρατικός με μαύρα μπλουζάκια που πάνε τις γιαγιάδες στο αημ σε «επικίνδυνες γειτονιές». Που τον Φλεβάρη του '20 δεν είδε «ασύμμετρη απειλή», αλλά καρβανάδες μαζί με «εθνικό κορμό» να πυροβολούν μετανάστες εργάτες στον Έβρο. Και, αμέσως μετά, δεν είδε υγειονομική απειλή, αλλά μπάτσους παντού στο δρόμο και κρατικά οργανωμένα παράνοια.

Αυτή τη γενιά είναι που θα δυσκολευτούν να πείσουν να συμμετέχει στον πόλεμο με οποιονδήποτε τρόπο: είτε με το να κάνει «θυσίες» στα μετόπισθεν, είτε με το να πάει στα σφαγεία των μετώπων του. Γιατί συναντήθηκε και βρήκε τις γλώσσες της αλλού: στο δρόμο, στις συναυλίες και στις ουρές για I-5. Και νιώθει έναν τόνο περηφάνια για αυτό.

Έχουμε πρόβλημα. Με αυτό εδώ το κράτος και τα σχέδιά του. Με τους έλληνες φασίστες και τα ντόπια αφεντικά. Γιατί εδώ ζούμε, εδώ δουλεύουμε. Και δεν αλλάξαμε με κάλπες. Δεν θα αλλάξουμε με κάλπες. Μένουμε στο δρόμο. Ξανά και ξανά. Πόλεμο στον πόλεμο. •

Εικόνα 7:

"Ποιές εκλογές; το κρατικό πρόγραμμα έχει πόλεμο", αφίσα που κολλήθηκε στις γειτονιές της Αθήνας τον Ιούνιο του 2023 από το antifa lab.